

for dette tilbeels og hovedsagelig communale Raad, kan jeg ikke indrømme. Jeg troer, at, naar man vil see hen til det virkelig Practiske, vil man finde, at det ikke er Tilfældet, medens jeg iøvrigt ganske skal henvise til Fleertallets, som mig synes, meget tilstræffelige Begrundelse af Nødvendigheden af at bibeholde Amtmanden. Hvad angaaer Provstens Udeladelse, da maa det bemærkes, at det dog i vor nuværende Communalforfatning er en Regel, at en af de høiere Geistlige skal have Sæde i det høiere Communaalraad, for at varetage de Interesser, som knytte sig til Kirke- og Skolevæsen, og i det Hele fordi man derved har troet at styrke Raadet og skaffe det et practiff brugbart Element. Naar det nu i de danske Amtsraad, hvor der dog er langt flere Kræfter at raade over, anses rigtigt, at et saadant brugbart Element beholdes, saa mener jeg, at der mindst af alle Steder er Grund til oppe paa Færøerne ikke at give Provsten Sæde i Lagthinget, idet Befolkningen, navnlig naar det gjælder om Communaalraadets Betænkning over Love, ellers vilde savne hans Understøttelse, og idet det ogsaa fra Regjeringens Standpunkt maa interessere at have et saadant Element tilstede, som kan bringe Sagerne under en fleersidig Behandling.

Nofenørn: Den høitærede Indenrigsminister har stillet Sagen saaledes, som om der var en større Uoverensstemmelse imellem Udvalgets Forslag og det af Regjeringen forelagte Udkast, navnlig som om Udvalget ikke skulde have vist Opmærksomhed og Tillid til den forrige høitærede Indenrigsministers nøie Sagkundskab til de færøiske Forhold, som jeg virkelig ikke troer er bestridt eller draget i Tvivl af Udvalget. Uoverensstemmelsen er desuden ingenlunde saa stor, som den synes at være; den hele Uoverensstemmelse er grundet i et enkelt Principsspørgsmaal, skøndt den maa fremtræde i flere Paragrapher. Sagen er nemlig den, at Udkastet, saaledes som det fore-

laae, var udarbejdet ganske efter Forbillede af de nuværende danske Amtsraad. Udvalget har derimod troet, at da der nylig var givet en Lov for Færøerne, nemlig under 29de Decbr. 1850, angaaende Valgene til Rigsdagen, og da denne Lov allerede var kommen til Anvendelse, uden, saavidt man havde kunnet erfare, i nogen Henseende at give Anledning til Ulempe eller vække mindre Tilfredsstillelse deryppe, saa var det naturligt for Rigsdagen at see hen til dette Arbejde, og det saa meget mere, som her ikke blot er Tale om en ligefrem Communalinstitution, men ogsaa om en Repræsentation for den paagjældende Befolkning, der skulde træde i et andet og nærmere Forhold til Lovgivningsmagtens Udøvelse, end der i Almindelighed tilkommer communale Institutioner. Det er denne enkelte Betragtning, som har ledet Udvalget til at fravige Udkastet, uagtet man fuldstændig har anerkjendt den Sagkundskab og det nøie Kjendskab til Forholdene, hvorom det tyder, men da Udvalget troede at maatte følge et andet Princip med Hensyn til denne vigtige Deel af Sagen, har det maattet gjøre Forslag til temmelig gjennemgribende Ændringer i Udkastet. Jeg skal for Diebliffet ganske henstille til Thinget, hvilket af disse forskellige Principer man vil have lagt til Grund.

Hvad det enkelte Forslag angaaer, hvorom her er Tale, synes det ikke fra nogen Side at møde stærk Indsigelse, at Amtmanden for Diebliffet, altsaa ved nuværende Lov, indsættes som Formand for den omhandlede Institution. Derimod kan der vistnok være nogen større Anledning til at tvivle om, hvorvidt det er rigtigt, at Provsten skal have Sæde i Lagthinget, og jeg tilstaaer, at paa den Maade, Udvalget i det Hele taget har behandlet Sagen, er det maaffee mindre consequent at opretholde Provsten som „født Medlem“, som det er blevet kaldet, eller som lovbekjæftiget Medlem.